

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberéé”

XXII. (LXXII.) 11. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. MÁRCIUS 12.

Nem magunknak élünk

Lukács 19:11—27.

„Jézus sokszor hangoztatta, hogy Isten országa eljövételére úgy kell felkészülni, hogy bármely pillanatban érkezék is el, ne legyen számunkra lesújtó ítélet. Ez nem jelenti azt, hogy közeli időpontra számítsuk ki az eljövételt és rövid lejáratú várakozásra szedjük csak össze az erőnket. Mert hátha sokáig várat magára és nekünk hosszadalmas, hűséges várakozásban kell helytállnunk. (Dr. Victor János.)

Azonnal megjelenik az Isten országa? (11.v.)

Így gondolták sokan az Úr Jézus kortársai közül. Volt ennek a várakozásnak némi alapja. Már Bemerítő János így prédikált: „Térjetelek meg, mert elközelített a mennyeknek országa.” Ugyanazt hirdette az Úr Jézus is. Itt az „elközelített” kifejezés nem azt jelenti, hogy Isten országa bármikor megjelenhet, hanem azt, hogy megérkezett. Itt van.

Az Úr Jézus utolsó három évének az eseményei ezt a reménységet még jobban alátámasztották. János kérdésére: „Te vagy-e az, aki Eljövendő, vagy mást várunk?” Az Úr Jézus így felelt: „A vakok látnak, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak...”

A nép és a tanítványok úgy látták, hogy Isten országa az Úr Jézussal, különösen bevonulásakor megvalósul. Márk 11:11—10 szerint a sokaság nemcsak azt kiáltotta: „Áldott aki jön az Úrnak nevében!” — hanem ezt is: „Áldott a mi atyánknak, Dávidnak országa, mely jön az Úrnak nevében.”

A tanítványokban is megvolt ez a várakozás. Nagypéntek sem ábrándította ki őket ebből. A mennybemenetel napján is ezt kérdezik az Úrtól: „Nem ez időben állítod-e helyre az országot Izraelnek?”

Mindezek ellenére Isten országa még nem jött el szemmel látható módon. Pedig az Egyház kétezer év óta imádkozza Urunk példájára és parancsára: „Jöjjön el a te országod!”

A példázat szerint, *előszólítván tíz szolgáját...* (13.v.)

Itt nem az a fontos, hogy annyi szolgája volt-e, vagy még több is. Az sem fontos, hogy a *mina* mennyit ér forintban. (Buday Gergely szerint kb. 150 Ft.) Az a fontos, hogy ez a nemes ember javait, értékeit szolgáira bízta. Munkakörét reájuk hagyta.

Az Úr Jézus is tanítványaira, a gyülekezetre bízta javait, értékeit, munkakörét.

Rajta és benne a Szentlélek volt. Tanítványaira is elküldte. Prédikálta az evangéliumot. Ezt az Egyházra is rábízta. Kívánta az úrvacsorát. Megparancsolta övének is, hogy ezt cselekedjék az Ő emlékezetére. Ő a világ világossága. Tanítványait is azzá tette. Ő Isten Báránya. Az övét is úgy küldte a világba, mint juhokat a farkasok közé. Hogyan sáfárkodik az Egyház Krisztus javaival? Hogyan tölti be Krisztus munkakörét? Élő egyházzá kell lennünk melynek alapja Krisztus, aki tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.

Mi hogyan használjuk fel a Krisztustól kapott javakat? Hogyan töltjük be az Ő munkakörét? Hogyan értékeljük és értékesítjük sokféle lehetőségeinket? Drága-e nekünk is az Ige, az imádság, az Ő háza? Szolgálunk-e másoknak is, vagy csak magunknak élünk?

A visszatérő Jézus jutalmazó király lesz. Jutalma attól függ, hogy milyen buzgalmat fejtünk ki Jézus messiási munkájának folytatásában, evangéliumának élésében és terjesztésében.

A visszatérő Jézus büntető király is lesz. Terméketlen fára kivágatás vár. Aki ugyanis nem a gazdája javát és örömét keresi, hanem csak a maga érdekét, biztonságát, hűtlen szolgának bizonyul. Hűtlen emberek nem kitüntést szoktak kapni, hanem börtönt.

A visszatérő Jézus győzelmes király lesz. Most még ellene lehet mondani. A végső győzelem azonban Jézus Krisztusé. **Békési Pál**

Töltsd meg időd tartalommal!

1Mózes 25:7—11

Lehet hirtelen, tragikusan, váratlanul meghalni. Lehet ifjúkorban, gyermekkorban, meg sem köstölve az életet. Lehet elcsigázva, belefáradva, bele nyomorodva; belerokkanva a megpróbáltatásokba. Valaki egyszer sokkal később, igazságtalanul elítélve, és mégis belső döntése alapján harminchárom éves korában iszonyatos szenvedések között meghalt... Azóta nem lehet megalázó a legborzalmasabb halál sem! Ha a Fiú, az Isten Egyszülött Fia így végezte, akkor nekünk sem „rangon aluli”.

Lehet meghalni keserű méreggel, gyűlölettel, fogvicsorítva és átkozódva, vagy akár észvesztő félelemmel is. Lehet a halálnak ellene állni és megtagadni. Lehet meggyalázni és megvetni. Csak kitérni nem lehet előre. Módosítani, korrigálni nem lehet magát a tényt, hogy egyszer eljön: „én most meghalok!” Nem más tevékenységet folytatok, fontosat vagy közömbösöt, hanem meghalok.

Utolsó engedelmességünk a halál. Nem egyszerűen elszenvadni kell, hanem emberül meghalni: igent mondom annak, aki eddig hordozott, igent mondom a nagy titokra, a nagy ismeretlenre, a homályra. „... jó vénségben... és betelve étellel,” — keveseknek adatott meg. Izsák meg Dávid így halt meg. Nem kívántak már tovább élni. Nem a keserűség mondatja velük, mint valamikor Illés prófétaával: „Elég! Most, óh Uram, vedd el az én lelkemet!” Mint ahogy a gyümölcs nem marad tovább a fán, ha beérett, nem igényel már sem napfényt, sem szelet, lehullik, maga mögött hagyva azt, ami valamikor éltető eleme volt. Maga mögött hagyja, mert túljutott rajta.

Egyszer nagyon komolyan kellene vennünk, hogy nem rendelkezünk végtelen idővel. Nem haragudhatunk ezért senkire, sem önmagunkra, sem arra, aki így akarta, hogy ebben a földi létünkben ne maradjunk örökké. Egy-

szer elmúlik a mi időnk. Múlnak közben kisebb időegységek is; ezek is visszahozhatatlanul elmúlnak. Nincs hatalmunkban sem megállítani, sem visszaforgatni, vagy javítani őket. Amilyenek voltak, olyanok voltak. Ez azonban ne tegyen bennünket tehetetlenekké, mert miközben elhagy az idő, valamit azért mégiscsak tehetünk ezzel a múlt idővel: jó tartalommal megtölthetjük! Megragadhatjuk az alkalmas időt. Kihasználhatjuk, felhasználhatjuk. Éppen erre kaptuk.

Élni annyit jelent, felhasználni az időt arra, amire kaptuk. Nem a végtelen időt, a végtelenségig halogatva, hanem felhasználni időnket — délelőtti-jünket, délutánjainkat, estéinket —, hogy ne maradjon üres. Dolgozzunk és pihenjünk. Végezzünk testi és szellemi munkát. Építsük magunkat és másokat. Vigasztaljunk és hozzunk áldozatot. Legyünk közösségben Vele és engedelmeskedjünk titokzatos készíttéseinek. Kérjük el, köszönjük meg és valósítsuk meg a feladatokat. Harcoljunk meg a konkrét élethelyzetben, hogy mi a fontos, és mi a lényegtelen. Kérjük el az erőt a fontos feladatok végrehajtásához. „Eredj el és te is hasonlóképpen cselekedj!” Ne vélekedj vagy okoskodj, hanem cselekedj! Engedd, hogy főképpen Ő cselekedjék, és a lényegtelen dolgokat hagyj el!

Nem is csodálkozom azokon az öregeken, akik idegesek és keserűek. Sokszor idegesebbek mint a fiatalok, és kapkodók, vádaskodók. Ha elmúlt az élet, és nem volt benne az, aminek benne kellett volna lennie, az félelmetesen idegesítő. Az elmulasztott lehetőségeknek következményük van. Érezzük, hogy baj van; eladósodtunk, fizetni kellene, és nincs miből...

Halld meg a feloldozó evangéliumot: Valaki fizetett érte, idős testvérem. Valaki befizette a te tartozásod is. „Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal

van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik” — hangzik Jézus szava (Jn 9:4). Ő pedig az élet legkiválóbb ismerője.

Amikor azután elérkezik annak az ideje, hogy elmenjünk ebből az életből, az isteni alapigazságok ennek az elmenetelnek is dinamizmust, lendületet adnak. A külső sátorház elbomol. Ahogy valamikor kisgyermekkoromban naponta épült, most naponta bomlik. De nem *te* bomlasz, csak a sátorház. *Te* épülsz! A külső lehetőségeid egyre fogynak, a belső viszont annál nagyobb erővel indulnak virágzásnak!

Ekkor már nincs pánikhangulatod a jövőt illetően. Lassan rászoksz, hozzá szoksz, hogy ne úgy számold az időt, mint a fiatal, akinek a perc, az óra parancsol, és kemény regulát ad: feladatot, értéket, — hanem állj át arra az időszámításra, amely majd örökké a tied lesz! Most már nem sürgősek a dolgok. Lassan kézzelfogható valóság lesz, hogy nem kell az órádra pillantani; nem sürgel, nem feszélyez az idő, amelyből majdnem mindig kevés van, mert *van!* Meg kell szokni ezt az isteni bőséget, hogy *van időm!*

Síratnod sem kell elmúlt éveidet! Meghozták, amiért kaptad őket. A folytatás más lesz, nem lesz töredékes. Teljes lesz és üde, friss és állandó Krisztus által.

Ne gondold, hogy az élet adósod maradt, mert sok mindent, amit megláttál és megkívántál, nem adott meg. Ábrahám sem kapott meg *itt* mindent. Nem az adott neki megnyugvást, hogy mindent megkapott, hanem az, *amit* megkapott. Tudja a te Istened, hogy mit kell megadni. Amit e földön nem kaptál meg, azzal Isten a jövődben, a teljességben, közelségében, gazdagában lep meg téged. Ma még foglaimaink sincsenek erre a gazdagságra, de ezek valamikor olyan közel kerülnek hozzánk, mint a „most meghalok”.

Aldjon meg minket az Örökkévalóság Atyja, és tanítson meg úgy élni, megőregedni és meghalni, ahogyan élt Ábrahám, a hit bajnoka!

Hegyi András

Életmentés — lélekmentés

Ez a nap is úgy kezdődött, mint a többi. A békés otthonokból útrakeltek a munkába indulók. Szorgos édesanyák, feleségek búcsúztak tőlük s néztek utánuk. Tekintetükben benne volt nemcsak a búcsú, hanem a visszavárás reménysége is. A dolgos, edzett bányászok pihentek, erőből duzzadóan indultak dolgozni. Megtörtént a váltás, fölvették felszereléseiket és vidám „Szerecsen fel!” kiáltással leszálltak. Az ő műszakjuk következett. Egymásután küldték fel a csilléket a „fekete gyémánttal”, a felbecsülhetetlen értékű, életünk minden területén nélkülözhetetlen szénnek.

A téli nap békés csöndjébe egyszer csak belevijjogott a sziréna. Valami nagy baj van a bányában. Szívszorító, torokszáritó aggodalom és izgalom. Jelzése a bányamentőknek, akik pillanatok alatt felkészülnek, rohannak menteni. Megállapítják a pontos helyszínt s hozzáfognak munkájukhoz. Vannak, akiket élve, súlyosabb vagy enyhébb sérülésekkel azonnal felszínre tudnak hozni, ezek kórházba kerülnek s gondos ápolás után hamarosan gyógyul-tan távoznak.

Tizenhét halottat emelnek ki azután, a sújtólégrobbanás törmelékei alól. Ezeknek az élete lezárult, dolgos kezükből örökre kiesett a szerszám. Nem szállnak le többé. Tizenhét család súlyos gyászában osztozik egy egész ország népe. Bányászszors — mondjuk, de ez a megállapítás nem gyógyír a sebekre, nem enyhíti az elválás fájdalmát.

Hamarosan kiderül, hogy még kilenc — élő vagy holt — ember rekedt lent. Újult erővel folytatódik a hős bányamentők munkája. Mindent megpróbálnak társaik megmentése érdekében.

Nagyon nehezen közelíthető meg a „góc”, de dolgoznak, alig elhárítható halálos veszedelembe, hogy azokat, akik még menthetőek — mentseék. Készség és reménység acélozza izmaikat. Sietni kell, nagyon sietni... hátha... ha csak egy életet tudnak megmenteni, akkor is megéri. Eltorlaszolódik az útjuk. Ebből az irányból nem lehet tovább haladni, megpróbálják más irányból. Kézi erővel, egyenként törnek előre a föld titokzatos mélyén, amely most megmutatta, milyen iszonyú természeti erők vannak ott a mélyben elrejtve. Ha ezek az erők felszabadulnak, — minden megelőző intézkedés, minden emberi agy kitalálta védekezés hiábavaló. Az elemekkel sokszor nem veheti fel az ember a versenyt.

Hogy küzdöttek a bányamentők! Hogy imádkoztunk értük, milyen izgalommal figyeltük, mint haladnak, meddig jutottak? Borzalommal számolgattuk, már hat nap telt el s nincs remény arra, hogy élőkre találjanak. Aggodalmunkat a tények igazolták.

Hat napi verejtékes munka után elérték a robbanás helyét. Kihúnytt életek, kilenc roncstól tetem... Iszonyú a fájdalom, sötét, fekete gyász. Tatabánya 26 fiát temetik... Egy ország siratja őket. Huszonhat ember részére többé nincs munka, nincs váltás, nincs családi öröm, befejeződött az élet. Hirtelen, tragikusan. Nincs nekik többé „Szerecsen fel!”

Bennünket is megrendít ez a tragédia. Nagy tanítást ad számunkra. Újból és újból eszünkbe juttatja az ember szeretet és a lélekmentés szolgálatában végzendő komoly feladatainkat. Fel kell hívnunk az élők figyelmét, hogy Krisztusban ragadják meg a nagy Szabadítót! Hirdetnünk kell, mennyire

fontos és életbevágó kérdés üdvösségünk ügye. Bizonyosságot kell tennünk arról, hogy az üdvösséget sem pénzzel nem lehet megvásárolnunk, sem emberi érdemmel nem lehet kiharcolnunk. Megvásárolta ezt már Valaki, aki életével fizetett érte: Jézus. A mi üdvösségünk Őbenne van!

Vajon embertársaink tudnak-e erről a tényről? Keresünk-e velük találkozásokat? Apoljuk velük kapcsolatainkat azért, hogy közöljük a boldogító örömhírt: Jézus él, Ő a nagy szabaddító! Szívünkön fekszenek emberi életek, emberi sorsok? Úgy teszünk-e, mint a bányamentők, akiknek nappalait és éjszakáit betöltötte a gondolat: megmenekülhetnek a bányászok — ha még egyáltalán életben vannak? Tudunk-e aggódni azért, hogy legalább csak egy embertársunk is megszabaduljon s megtalálja új életét Krisztusban? Van-e kifogyhatatlan lelemény bennünk lelkiük megmentése érdekében? Hány lélekért imádkozunk naponta s mit teszünk érdekükben imádságainkon és bizonyosságtételünkön kívül?

A bányaszerencsétlenség intó jel valamennyiünk számára. Életünk egyszer bezárul, s nem mindegy, mikor és miként történik ez. Ez a tragikus eset arra tanít bennünket — s mások figyelmeltetésére is serkent — legyünk készenlétben az Úrral való találkozásra.

A szomorú esemény komoly tanítása, hogy gondoljunk a bányaszerencsétlenségnél is nagyobb és rettenetesebb veszedelemre, a **bűnre**, amely állandóan leselkedik ránk. Vessük jól emlékeztünkbe a drága igazságot: A lelki haláltól csakis Jézus menthet meg! Ha Ővé mindenünk, akkor nyugodtan mondhatjuk: Nékem életemben és halálomban nyereség a Krisztus!

Cserhalmi Imre

Mindennapi ige

Március 19. Virágvasárnap.

Máté 21:1–11

AZ ÚR JÉZUS JERUZSÁLEMI BEVONULÁSA — „Kicsoda ez?” — kérdezik egyes jeruzsálemi polgárok megbotránkozva Jézus békés, de mégis feltartóztatlan bevonulása láttán. A kérdés hosszú évezredek folyamán mit sem változott. Mindenkit megállít egy küssé Jézus Krisztus vonulása, amint a múltból — jelenünkön át — a jövő felé folytatja útját. A „kicsoda ez” legtöbbször más szavakban fogalmazódik meg, van amikor meg sem fogalmazzák; de az igazságot kereső emberi magatartás mögött mégis ez a kérdés áll. Most emberi életünkben, keresztyén szívünkben újul meg ez a diadalmos bevonulás. Az bizonyos, hogy ahol Ő egy életet elfoglalt, ott tárt kapu várta. Szerte a világon különféle képp fogadták őt az emberek. Nekünk azonban főképpen nem erre kell figyelni. Arra hív fel minket, hogy mondjuk, híreszteljük mindentel: „Imhol jó néked a te Királyod!”.

A templom (második) megtisztítása Máté 21:12–17

20. Hétfő. Zsolt 68:25–36

„HOGYAN VONULTÁL BE!” — Már az Újszövetség felvillant néhány olyan képet az üdvörténetből, amikor különböző fajú és nemzetiségű emberek személyvágatás nélkül részesednek a golgotai válságban. Jézus Krisztus kezdettől nem tett, s azóta sem tesz különbséget ellentétes égtájáról, s a megoszló fajokból érkezők között. Legünk bár pogányok, különféle világszemléletet vallók, fehérek, feketék, vagy sárgák; a vele való találkozás Őbenne mindnyájunkat egyggyé tesz. Nem kívül indítja el munkáját nálunk, hanem azon a pontunkon kezd el nálunk cselekedni, ahonnan szétterjed egész valónkra a hitelenség, az irigység, a békétlenség, de a jónak az akarása is. Jeruzsálembe érve azonnal a templomba siet, hogy a lelki központ újra szentté válhasson. Legtitkosabb belső rejtékeim, kitárulkoztatok-e már a dicső Király tisztító szándéka előtt? Életem szentélye lesz belőletek, melyben Isten szüntelen jelen lehet.

„Közük fogok lakni örökre”

Ez 43:1–9

21. Kedd. Zsid 9:11–14

„KRISZTUS ... NEM E VILÁGBÓL VALÓ — Nem agyvelőnknek, hanem hitünknek szánta az Úr, amikor kijelentette, hogy a szemünkkel látható világon kívül létezik egy örök, romolhatatlan szellemi valóság, mely az anyag oldaláról megfoghatatlan. Jézus Krisztus abból a másik világból való. Ott vívta meg harcát a gonosz szellemi hatalommal, s ott vette magához a pokolnak és a halálnak kulcsait. Győzelme után abban a világban ültette Őt az Isten a menny dicsőséges trónjára. De hogy testi fogalmaiddal is megérthesd Őt, az idő teljességében emberi formát öltött magára. Mint az-élt az áldozati bárány egyért, az Ő vére is kiontatott minden bűnösért. Te is csak földi életemben tartozol az anyavilághoz. Ugye, jó tudni, hogy Jézus Krisztus Úr az eljövendő másik világban is?

Nagyobb lesz a második ház dicsősége Agg 2:6–9

22. Szerda. Zsid. 9:15–22

„AZ ÚJSZÖVETÉS KÖZBENJÁRÓJA LETT” — Lelki adósságunk óráról-órára növekszik, s ez folyton gyarapítja a ránk nehezdedő terhet. Szabadulási kísérleteink csak erőnket örlik, nem vezethetnek eredményre. Erzed és tudod, hogy kell lenni lehetőségnek a szabadulásra, de hasztalan bolyongsz, hogy megtaláld annak helyét. Miért gyötröd értelmetlenül magad? Van Közbenjárónk, aki már ki is eszközölte az adósság teljes elengedését. Ha kishitűség miatt csupán egy részével is beérné adósságaid elengedésének — vigyázz — nem kaphatod meg igazán azt a részleges szabadulást sem. Az Úr nem hajlandó rá, hogy bárkinél fél munkát végezzen, mindent lefizetett értünk. Azt is, ami talán éppen ezen a reggelen nyomja, győtri a lelked.

„Testének templomáról beszélt”

Jn 2:18–2

23. Nagycsütörtök. Zsid 9:23–28

„HOGY SOKAK BŰNÉT ELVEGYE” — Hallunk néha elvetemült bűnözőkről, akiknek sok vétke közül bármelyik elegendő lenne a halálbüntetéshez. A mennyi Bíró törvénye szerint te is ilyennek bizonyultál lelkedben. Az Őszövetség népe sóvárogva figyelte a főpapot, amint belépett a Szentélybe. Átélték, hogy azokban a lépésekben róluk van szó, önmaguk sorsát látták a cselekményben. A főpap áldozata sokak bűnét törölte el, s ha valaki hit-

ben szemlélte, úgy érezhette, hogy éppen az ő bűnét viszi. Most fordítsd tekintetted a mi Főpapunkra, aki egyszer, s mindenkorra bevitte a bűnökért való áldozatot. Bűneim közül egy is elég lett volna, hogy az örök halál sötétsége betakarjon. Érezze most át a szív, hogy sokak között elvette az én szennyes bűnemet is. Telítődj meg ennek a kegyelemnek a valóságával!

Az első úrvacsora Mt 26:26–34

24. Nagypéntek. Mt 27:15–26

VAGY KRISZTUS VAGY BARABÁS! — Krisztus gyógyít és táplál, Barabbás gyilkol és kifoszt minket. A szabadjára bocsátott vad indulat azonban ezek számára elvakítja a szemét. Ezen az úton szoktuk balgán újra és újra Barabbás nevét kiáltani az elénk jövő választási lehetőségeknél. Az akkori tömeg végzetes tévedést követett el, melynél csak annak vétke nagyobb, aki okultatott volna ismert történetünkben, mégis ismételtelen a rablónak, a gyilkosnak ad szabad utat önmagához. Ma a kereszten függő Krisztus tekintete elé kell állnod. Abban a tudatban tedd ezt, hogy te adtad és adod őt kintő kezébe, s gonoszágod verte szent testébe a szegedyet. Mégsem vádol ez a tekintet. Széld sugaraival összetöri az énedet, mely eddig a mindennapi élet sokféle döntéseiben többnyire Barabbást választotta.

A félreismert Szolga diadala

És 52:13–53:12

25. Szombat. Mt 27:57–66

A SÍR ŐRZÉSE — Ezekben az órákban Jézus kihűlt teteme Arimáthiai József sírjában nyugszik. Ez az az idő, mely mindent oly távolinak, oly valószínűtlennek mutat, amiket eddig cselekedett. Számottevő erők igyekeznek arra, hogy az ilyen helyzeteket megpecsételjék, a hitelesség, az állandóság látszatát keltve. Mindez a sír szombatján nyomasztó érzés, s az órák szinte évszázadokkal érnek fel, melyekben nincs erő, mely a pecsét erejét megtörhetné. Ha a pecsétet nézed, nehezebb hinned abban, hogy feltámad, amint ígérte. Ha látod az elszánt fegyveres őrköt, elbizonytalanodsz abban, hogy Krisztus erősebb azoknál, akik a pecsétet a sírra helyezték. Szűnjék gyászos, halotti merevséged, nem tart sokáig a halál éjjele! Húsvét hajnala küszöbön áll.

A legnagyobb csoda küszöbén

Lk 23:54–24:2

Fortin László

A templom (második) megtisztítása Máté 21:12–17

Az Úr Jézus nagyon fontosnak tartotta, hogy tiszta legyen az Isten háza. Föllepése után nem sokkal később megtisztította a templomot; s ígék szerint halála előtt még egyszer, éppen virágvasárnap — a farizeusok szemében mindenképpen ünnepontó módon — tisztogatni kezd.

Egyetlen kérdés alapján szeretnék eszmélni és eszméltetni: Tiszták-e ma a mi templomaink? Tiszták-e imaházaink? Valóban imaházak-e, vagy csak „imádság házának mondatnak”? Hogyan érezné magát Jézus ma, ha belépne egy baptista imaházba, és végig ülné velünk egy vasárnapot — netán egy virágvasárnapot?

A templomot az a lelkiület tette tisztátalaná, amely lehetővé tette a „galamb- vagy pénzuralmat”, azt, hogy a kellékek fontosabbá legyenek, mint maga az istentisztelet és az ima.

Kellékek. Istentiszteleti kellékek. Legalább egyszer egy évben, ilyenkor: virágvasárnap, át kellene gondolnunk, nem túl gazdag-e a kelléktárunk, s nem hiányzik-e maga Jézus az Ő saját házából, akire kellékeinkkel utalni akarunk. Vajon mi-mindent tartana fölöslegesen az Úr manapság, s mi-mindent hiányolna?

Bizonyára örülne, ha lelkes, imádságra buzdító szavakat hallana az imaóra vezetőktől. Nem magyarázatokat, hanem örömtől áradó élettéljes bizonyoságtételt. Örülne egy-egy új hangnak az imaórán. Egy-egy rövid, bűnbánó imának. És szomorkodna — ha nem is fogna ostort — a szokványos, felszínes imádságok hallatán, azon, hogy egy-egy imaórán percenként nyílik az ajtó az „imádság házá”, mert épp imádkozni nem tudunk odaérni pontosan, vagy azon, hogy a gyülekezet egy része egyszerűen soha nem érzi szükségét annak, hogy ott legyen az imaórán, s természetesen azon is, hogy sokan ugyan ott vannak, csak éppen soha, vagy nagyon ritkán imádkoznak hangoosan, egymást is építve.

Örülne, ha a „megfeszített Krisztust” hallaná hirdetni. De sok mindenről tudunk mi a szószéken, s de messze vagyunk a „normától”. Semmiről sem akarok tudni, beszélni, csak Jézusról, a

Sámson bukása — Bírák 16:4–31

Az ember életében nem történik minden úgy, mint azt szeretné. Sámson életében is így volt ez. Az Úrnak szentelt gyermekből hamarosan erős ifjú lett. A jelek azt bizonyították, hogy élete mindvégig áldással teli élet lesz. De élete csak addig volt áldás Izrael népe között, amíg az Úr vezetése alatt élt.

Ami Izraelben áldás volt — a Sámson szolgálatából fakadó áldás — az a filiszteusoknak vesztés. Ez az erőtlő duzzadó Sámson roppant erejével felmérhetetlen károkat okozott az ellenségnek. A rókákkal tüzet küldött a filiszteusok határába, és felégette a gabonaföldet, meg az olaj erdőket. Amikor az ellenséghez közel került és megkötöztek, izmainak egyetlen mozdulására szétpattantak a kötelek. Szellemi és fizikai erejével gyakran győzelemre vitte az Isten népe ügyét. Húsz évig bírskodott Izrael élén. Az Úrtól kapott megbízatás szerint vezette és védelmezte az Úr népét. A gyermekek és a fiatalok győzelmi dalokat énekeltek Sámson erejéről és nagyszerű tetteiről.

Az Úrtól rendelt bíró bukása ott kezdődött, hogy a fejébe szállt a dicsőség. Ő is tudta, hogy nagyon erős ember, és azt is, hogy senki sem állhat ellene. Arról azonban megfeledkezett a győzelmi sorozatban, hogy Isten adta neki az erőt. Amikor nem Istennek adjuk a dicsőséget, akkor általában a legszebb szolgálatainkat is szegyeteljes vereség övezi. Sámson nagyon jól kezdte a szolgálatát. Sok, és szép eredményt élt át. A jó eredmények önteltté teszik az embert. A következő lépés az öndicsőítés, ez a mámoros állapot viszont már tragédiát sejtet.

Ha az első kapcsolatunk megszakad Istennel, akkor sok baj és nyomorúság is jelentkezik az életünkben. Aztán lassan-lassan távolodunk az Úrtól és süllyedni kezdünk. Sámson idegen és ha-

mis kapcsolatokat létesített. Nagyon rosszul választott, mert Delilát választotta. Ez már a süllyedés eredménye volt. Nem kérdezte meg az Urat. Idegen volt Delila az Isten népe számára. Személyében az ellenséget engedte közel magához. Sámson, Delila karjai között is erős volt, de lélekben egyre gyengült. Egészen addig eljutott, hogy lelkiileg gyötrődött, és egyre erőtlenebbé vált. Sámson először játszadozott a bűnnel. Az ellenséget is csak játékszernek tartotta. Bizott saját erejében. Veszélyes dolog a bűnnel játszani. Ti is gyakran halljátok a figyelmeztetést: Fiam, ne játszd a tűzzel! A bűn az ajtó előtt áll... Rajtad a filiszteusok, Sámson!

Sámson játéka tragédiába fulladt. Sose kezdj el játszadni azzal ami szent, amit az Úrtól kaptál drága ajándékként. A bűnös játék úgy folytatódott, hogy Sámson elmondta, hogy mi az ő nagy erejének titka. Amikor lenyírták Sámson fejének hét fonatékát eltávozott tőle az Úr ereje.

Milyen szánalmas látvány a lelkiileg összeroppant Sámson, erő nélkül. Olyan lett, mint koronájától megfosztott király, aki koldusbotra jutott. Eladta magát a bűnnek, és ezzel mindenét elveszítette. Elvesztette lelkierejét, aztán a szabadságát, később a nagy isteni ajándékot a testi erejét is, és végül megalázták, meggyalázták azzal, hogy mind a két szemét kiszúrták. A bűn lassan öl és ha győzelmet vett rajtad akkor megvakít. Sámson az Úr ereje nélkül Gázában a fogházban dolgozott mint rabszolga. Vakon, megkötözve örölnie kellett az ellenség gabonáját. A bűn megerőtlenít, aztán megvakít és végül szolgaságra kényszerít. Ne játszd a bűnnel! „Távozzál a bűntől messze-messze el...”.

„Mint a város, amelynek csupa rés a kőfala, olyan az az ember, akinek nincs önuralma” (Péld 25:28). Szűcs József

ságtétel, a Krisztusra mutató ének-vagy hangszer-szó, a fennséget megjelölő orgonahang — és sorolhatnám, de nem szolgálat a *produkció*. Nem azt mondom, hogy a szolgálat nem *produkció* is bizonyos értelemben, de ha csak *produkció*, akkor már egyáltalán nem szolgálat. Mitől szolgálat a szolgálat? Attól, hogy úgy érzem utána, hogy valakinek tudtam segíteni — legalábbis: akartam segíteni. S mikortól kezdve csak *produkció*? Amikortól értékné érzem, „könyvelem”, olyan jó „teljesítménynek”, amiért *joggal* várhatok valamit, ha mást nem, elismerést mindenképp. S ha az elismerés nem egyértelmű, akkor esetleg sértődötten félreállok, és nem „szolgálók” többé. Nem az a megoldás, hogy ne csináljunk semmit, hanem az, hogy gondoljuk át dolgainkat, helyezzük rá magunkat — s mindazt, amit teszünk — a másokon segítés mérlegére, s azonnal kiderül, mi szolgálat és mi nem, mi hasznos, mi nem. Jézus segítségével még pontosabban megtanulunk különbséget tenni: képesek leszünk választani a hasznosabb, a jó és a még jobb között is — sőt: a legjobb, a leghasznosabb szolgálatokat is fölfedezzük.

Bizonyára örülne Jézus az adakozókedv láttán sok-sok gyülekezetben, de az is biztos, hogy elszomorodna — ha nem fogna ostort — kúfádkodó lelki-leltű keresztyének láttán. De sokszor meghatározza véleményalkotásunkat a pénz!

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!” Ma tőlünk várja, hogy Igéje nyomán fedezzük föl imaházaink (vagy épp szívünk) tisztatlanságát, és az Ő segítségével induljunk virágvasárnapi szent tisztogatásra.

ifj. Almási Mihály

BEKEHÍRNÖK

Laptulajdonos: a Magyarországi Baptista Egyház
Főszerkesztő: Palotay Sándor, a Szabadegyházak Tanácsa Elnöke
Szerkesztő a szerkesztőbizottság: ifj. Almási Mihály, Dobner Béla, Fortin László, Gerzenyi Sándor, Győri Kornél, Nagy János és Szűcs József
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1062 Budapest, Aradi utca 48.
Csekk száma: 510—21 6385. Telefon: 322-332.
Előfizetési díj negyedévre: 48 Ft, félévre 96 Ft, egész évre 192 Ft.
78 0862 Pátria Nyomda
Feljelő vezető: Bendsák László igazgató
HU ISSN 0133—1256